

Groblje.

(Balada po narodni pravljici.)

Mrzla burja ostro brije
 Sem čez skalnate vrhé,
 Golo drevje ivje krije,
 Ledenijo se vodé.

Ondu, glej, z otrokom mati
 Težko stopa v gorski breg,
 Mora si drvá nabrati,
 Dokler ni še padel sneg.

Žena hrôpe po višini;
 Ko pod stari grad dospè,
 Zaropoče v podrtini,
 Pred ženó se vhod odprè.

Žar naproti jej zasije,
 Žar čaroben, blišč dvoran.
 Bógat se zaklad odkrije,
 Svit zlata, srebra krasan.

Deve nežne klic proseče
 Izza mize se glasi:
 Reši, žena, me nesreče,
 Iz zakletstva me otmi!

Smili ženi se devica,
 Pa ne upa se do nje,
 Ker jo čuva psov trojica,
 Protí ženi vsi rohné.

Hitro vdova sinka dene
 Na zrealno svetla tla,
 H kupu teče, brž počene,
 V krilo prha si zlata.

Kar se stresne soba zlata,
 Vdova vstane, ven zbeži,
 Za petó zapró se vrata —,
 Grobelj kup pred njo leži.

Groblje — stara podrtina
 Vdovo vzdrami zdaj iz sna,
 Reva se domisli sina —,
 Notri je pustila ga.

Izpusti zlató in krilo,
 Teka brž okrog zidú,
 Vzdiha, kliče, joče milo,
 Vhoda ni in ne sinú.

Vrže se nesrečna mati
 Na kolena, na zemljo,
 Jadna ti počné kopati
 Vhod do deteta z roko . . .

V starih stenah burja tuli,
 Brije materi v obraz;
 Mati korenine puli,
 Koplje, brska, ni jej mráz.

Prileti lahkotno ptica,
Na zidovje se spusti,
Kljuje, brska jej nožica,
Da se zrnce oddrobi;

Vzame je in pesem poje
Vdovi zbegani z zidú:
»Vse plakanje grenko tvoje
Zdaj ne reši ti sinú!

Vsako leto k razvalini
Sèm od morja priletim,
Vzamem prašek podrtini,
Da ga v morje potopim:

In ko vzamem zadnje zrno
Od teh divjih razvalin,
Štrla bom prokletstvo črno
Devi, rešen tvoj bo sin.

A ne sluša mati ptice,
Koplje, brska in ihtí,
Prebleduje reví lice,
Trudna leže, v vek zaspí. —

Ptica zdaj še prileteva,
Tudi groblje še stojé,
Mah je črn povprek odeva,
Plašno zró na-nje ljudjé.

A. H.

Črnošolec.

(Spisal Krasjanin.)

(Dalje.)

IV.

Prečno so predstojniki poslali Grudna »Na Brežino«, služboval je v oddaljeni vasi. Imel je pri sebi sestro mnogo mlajšo, nego je bil sam. Dve leti mu je gospodinjala v občeno zadovoljnost; toda napuh se rad vgnezdi v mlada srca. Brat njen pa je bil zamerljiv in neizprosen v svojih sklepih.

Poletnega dne pride reven kmet v duhovnišnico.

»Amalija! prinesi možu polič vina, ker je žejen.«

Dekle se je delalo gluho, bolj, nego kadar je prišel mladi vaški učitelj. Čemu vsakemu potepinu dajati vina?

»Amalija! Kaj sem ukazal?« klical je duhovnik.

»Précej, précej!« obetala je deklica.

»Bode-li kmalu vino?« ponavljal je Gruden svoj ukaz čez par minut. Ni je bilo iz kuhinje.

Duhovnik pograbi posodo ter prinese pijačo sam.

»Amalija!« kričal je razsrjen, »zveži svojo culico in pojdi takoj iz hiše. Kar sem rekel, ostane!«

Iz početka se mu je smejala, toda njemu bila je ostra resnoba.

»Poberi svojo obleko in pojdi! Če boš v revah, piši mi, pomorem ti. Takó strog ne bom, da bi ti ne pomagal, ko sva si v krvi. Če bom slišal dobro o tebi, lahko se vrneš kmalu. Za sedaj si bodem jemal hrano iz gostilne. Pojdi domov in pošlji mi svojo mlajšo sestro!«

»Zakaj jim bom vedno dajala! Sedaj krajcarjev tobakarjem, sedaj kruha malim požeruhom. — Sevéda! kdo jim bo meril goltance! Požrli bi divjega jelena roge. Vsako babišče, ki pride k nam, mora dobiti mesne juhe, potem pa še vsak kmetavs najboljšega vina. Kaj bodete pa sami pili? Saj je komaj mesec april. Jaz ne vé, kaj je z vami, gospod brat? Prejšnja leta ste dajali samo otrokom pri prvem sv. obhajilu zajutrek, in sicer le včasih. Prav! Ne ugovarjam. Toda Bog pomagaj! Ne vsak dan! Jaz vam